

som kan påkallas av översynen i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 27 januari 1965

Erik Larsson

i Norderön

Rune Gustavsson

i Alvesta

Nr 608

Av herr **Lothigius**, *angående kompetensfördelningen mellan administrativa domstolar och förvaltningsmyndigheter.*

(Lika lydande med motion nr 500 i Första kammaren)

Stockholm den 27 januari 1965

Carl-Wilh. Lothigius

Nr 609

Av herr **Wedén m. fl.**, *om upphävande av 3 § lagen om förbud i vissa fall mot rundradiosändning på öppna havet m. m.*

(Lika lydande med motion nr 499 i Första kammaren)

3 § lagen 6 juni 1962 om förbud i vissa fall mot rundradiosändning på öppna havet m. m. stadgar bl. a. förbud för person här i riket att befatta sig med rundradiosändning på öppna havet. Detta till skillnad från §§ 1 och 2 i nyssnämnda lag som stadgar förbud mot rundradiosändning på öppna havet eller i luftrummet däröver som stör eller kan störa sändning i de nordiska länderna.

Således har ägaren till Radio Syd av rådhusrätt och hovrätt dömts för olovligt innehav av radioanläggning m. m. Radio Syd sänder på sådan våglängd att den inte stör någon sändning i de nordiska länderna eller annorstädes.

Att en person kan dömas för radiosändning utanför Sveriges gräns som

ostridigt inte stör eller kan störa någon sändare har av många uppfattats som stötande mot den allmänna rättskänslan.

Ovannämnda lag infördes genom Kungl. Maj:ts proposition nr 171 1962. Första lagutskottet hemställde om bifall till ifrågavarande proposition. I en reservation till utskottsutlåtandet anfördes (första lagutskottets utlåtande nr 40 år 1962 s. 26 f):

Tungt vägande sakkritik kan enligt utskottet anföras främst mot 3 § i förevarande lagförslag. Denna paragraf har uppenbarligen ej till syfte att motverka störande sändningar, utan ger fastmera intryck av att avse skydd för radiomonopolen. Bestämmelsen innebär dessutom bl. a. att den utlänning som på öppna havet eller i luftrummet däröver upprättar eller innehar radioanläggning, som står i strid med radioreglementet, inte kan straffas, medan däremot en svensk, som i en eller annan form hjälper vederbörande, t. ex. med transport, straffas. Det torde vara för svensk lagstiftning främmande att medverkan till en gärning kriminaliseras medan själva gärningen ej är belagd med straff.

Det har med skäl anförts, att den omfattande kriminalisering som propositionen innehåller sträcker sig vida längre än vad som kan anses skäligt. Det vore enligt utskottets mening orimligt att binda riksdagen för en lagstiftning av föreslagen art innan andra utvägar, som bättre överensstämmer med det allmänna rättsmedvetandet, prövats. För det allmänna rättsmedvetandet är det föga tilltalande att handlingar som eljest uppfattas som fullt legala — transporter, artistframträdanden, annonsering o. s. v. — skall kriminaliseras, då de har anknytning till ifrågavarande radioutsändning, medan något sådant aldrig ifrågasatts i samband med överträdelse av jämförbar lagstiftning, ex. upphovsrättslagen.

Kungl. Maj:t har i dagarna låtit underteckna en ny europeisk konvention riktad mot rundradiosändningar på öppna havet m. m. utanför territorialgränserna som stör konventionsländernas reguljära sändningar eller är avsedda för eller kan mottagas i dessa länder. I detta syfte åtar sig konventionsländerna att kriminalisera upprättandet och drivandet av dylika s. k. piratradiostationer. Även medverkan skall i stor utsträckning förhindras; det skall t. ex. vara straffbart att utrusta och underhålla stationerna, att transportera förråd till dem och att förmedla annonser till programmen. Kriminaliseringen gäller också de företag som gör reklam i sändningarna.

I det ursprungliga förslag till s. k. piratradiolag som Kungl. Maj:t 1962 remitterade till lagrådet fanns en bestämmelse om straff i det fall sändningen är avsedd att mottagas i något av de nordiska länderna. Denna regel ansåg lagrådet ge lagen intryck av att avse skydd mot sändningarnas innehåll eller värna radiomonopolen i de nordiska länderna. Efter lagrådets ömförmålan ströks denna bestämmelse. Nu återkommer den i den nya konventionen.

Enligt reglerna för den nya konventionen kan reservationer mot delar av densamma inte göras, varför vi förutsätter att riksdagen inte kommer att ratificera denna överenskommelse.

Till de delar konventionen och den svenska lagstiftningen riktar sig mot sändningar som inte stör eller kan störa andra sändningar överensstämmer de inte med det allmänna rättsmedvetandet. Vi menar att en lagstiftning utan stöd i det allmänna rättsmedvetandet är farlig och olycklig då en sådan är ägnad att uppluckra respekten och tilliten till lagar över huvud taget. Därtill kommer att vi finner det motbjudande att människor skall kunna sättas i fängelse för att de utan att störa andra radiostationer sänder program från fartyg utanför Sveriges gränser.

Med stöd av ovanstående hemställer vi,

att riksdagen för sin del måtte besluta att upphäva § 3 lagen den 6 juni 1962 med förbud i vissa fall mot rundradiosändning på öppna havet m. m.

Stockholm den 27 januari 1965

Sven Wedén

Ingemar Mundebo

Ola Ullsten

Ingrid Gärde Widemar

Nr 610

Av herr **Anderson** i Sundsvall m. fl., *angående kommunernas kostnader för reservanordningar för kommunalteknisk verksamhet.*

(Lika lydande med motion nr 517 i Första kammaren)

Enligt bestämmelser i 15 § i lagen den 20 mars 1964 om kommunal beredskap (SFS nr 63/1964) äger kommun erhålla statsbidrag med 90 procent eller den större del av kostnadens belopp som Konungen medgiver för kostnad som kommunen enligt 6 § tredje stycket fått vidkännas för de särskilda anordningar som kan erfordras för förbättring av inkvarteringsförhållandena i kommunen, allt i den mån kostnaden kan anses skälig. Statsbidrag med 90 procent utgår enligt 16 § beredskapslagen även för kommunala planläggningskostnader enligt 7 § samma lag.

Såvitt gäller reservanordningar inom kommunalteknisk verksamhet (för vatten-, gas- och elförsörjningen) gäller däremot en annan principiell kostnadsfördelning. Kommunalrättskommittén föreslog i sitt betänkande angående kommunal beredskap (SOU 1962:7) att bestämmelserna om reservanordningar inom kommunalteknisk verksamhet borde överföras från civilförsvarslagen till författningen om den kommunala beredskapsverksamhe-